

אמרי שפר "דה"

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

אדם עניו אינו תלוי בחוות דעתם של הסובבים אותו. אמנם לפעמים, המעשה הנכון הוא גם פופולרי (וגם הולם את צורכי האגו של הפרט), אך לפעמים קורה, שלא קיימת התאמה שכזו. האדם העניו, מסוגל לשים את האגו האישי שלו בצד בעת הצורך, בכדי לעשות תמיד את המעשה הראוי ביותר.

אומר היה הרה"ק מרוזין זיע"א : חושבים שאהבת ישראל פירושה לטפוח לידיד בכתף טפיחת חיבה , לא כן, הפירוש האמיתי של אהבת ישראל הוא, שאם כואבת ציפורן ליהודי שיושב בקצה העולם , מרגישים זאת בקצה השני של העולם .

אומרים חז"ל (שמות רבה פרשה כג,יא): "עתידה ירושלים להיעשות מטרופולין לכל הארצות". כל בני-האדם יכירו כי העוצמה האמיתית מרוכזת בירושלים, מקום משכנה של השכינה ובירתו של המלך המשיח, וממילא יראו בה את בירת העולם כולו. וכפי שחז"ל אומרים (פסיקתא רבתי פרשת קומי אורי): "עתידה ירושלים להיעשות קסילופנס [=לפיד מאיר] לכל אומות העולם".

אומרים משמי דהרה"ק מהר"ש מסלונים דתיקון ליל שבועות אומרים תחילה וסוף ג' פסוקים רמז להתנהגות האדם, שצריך להקדיש ולקדש התחילה והסוף, בקומו בבוקר יקיים קדש לי כל בכור ויקבל עליו עול מלכות שמים , וכן בסוף היום יקבל עול מלכות שמים לפני השינה והבן.

אומר רש"י, אינו דומה מעטים העושים את התורה למרובים העושים את התורה . הצבור הוא הרבה יותר מסך הכל של סכום אנשיו. ולא רק בגלל ההרגשה של צבור , אלא הרבה יותר מזה.

אחותו של הרב משה פיינשטיין נשאלה פעם: "מה הופך את אחיך לאדם כל כך מיוחד?". היא ענתה בפשטות: "מה שהופך את אחי לאדם כל כך מיוחד, היא העובדה, שהוא מעולם לא ראה את עצמו כאדם כל כך מיוחד".

אישה מתלוננת לחברתה - "אני ממש לא יודעת מה לקנות ליום ההולדת של בעלי, יש לו כבר כל מה שאני צריכה..."

אל יאמר האדם, העולם לא ייחרב גם אם לא אקיים את מצוות התורה, שהרי יש דיי והותר צדיקים בלעדיי, ועליהם העולם מתקיים. לכן אמרה התורה: אין להקב"ה בעולם אלא אותך בלבד. (עיטורי תורה)

אם קובע לו בית הכנסת אחד לשבת , ואחד ליום חול, נחשב כקובע מקום לתפילתו (הליכות שלמה, פרק ה, 'הערה ב' ב')

"אמר הקב"ה למנותם בכבוד ובגדולה לכל אחד ואחד. לא תהיה אומר לראש המשפחה: כמה במשפחתך? כמה בנים יש לך? אלא כולם יהיו עוברים לפניך באימה ובכבוד, ואתה מונה אותם". פרשנים רבים אומרים כי זהו אחד המסרים החשובים של פרשת "במדבר" (הרמב"ן)

אנו מיחסים חשיבות לשירה, ליופייה ועשרה, לבצוע המשלם. איזה קול לזמר, וכמה כלים בתזמורת. מי המלחין, ומי המנצח. וכאן, במלה אחת, כל מהותה של השירה והנגינה, המודד הקובע את טיבה: "שאו!" האם היא מצליחה היא לרומם ולנשא, להגביה טפח מעל הקרקע, לקרב אל השמים. כי רבים כל כך שרים ומנגנים, ולבם בל עמם. "שאו", אין כאן!

אנשים באים ושואלים אותו למה אני גר בבית כזה ומדוע אני מסרב שישפצו את הבית. אני לא מבין אותם, מה לא טוב בבית הזה? יש לי בית כל-כך יפה, כל-כך טוב לי פה... וכי הם, את הבית הגדול והמפואר שלהם, הם ייקחו איתם לקבר? (מרן הרב שטיינמן זצ"ל)

במגילת אסתר "כי אם החרש תחרישי בעת הזאת רווח והצלה יעמוד ליהודים" רומז לשעת התפילה ככתוב "ואני תפילתי לך ד' עת רצון" שע"י שמחרישים ושותקים שכעת התפילה מביאים בכך רווח והצלה לכלל ישראל. (הרה"ק רבי שמעון נתן נטע מלעלוב זצוק"ל)

ב"מדרש רבה" [שיר השירים פ"א אות ג'] דרשו עה"פ "זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו", אין אנו יודעין במה לשמוח אם ביום אם בקב"ה, בא שלמה ופירש "נגילה ונשמחה בך" בך בקב"ה, בך בישועתך, בך בתורתך. [הרמז לכך הוא "בך" כ"ב אותיות התורה]. ה"רבנו יונה" במסכת "ברכות" [בתחילת פרק "אלו עומדים" ד"ה אסור] כתב: שדברי המדרש הללו נאמרו על מצות שמחת יו"ט. מבואר בדברי המדרש שמצות שמחת יו"ט היא השמחה של כנסת ישראל עם הקב"ה שזה עיקר מצות היום, וכששמחים בתורתו זו שמחה בו, ואילו שאר ענייני השמחה באים רק כדי לעורר את האדם לשמוח בה. [משולחן גבוה – תנינא]

במקום לדאוג מה אומרים עליכם האחרים, תדאגו שלילדים שלכם יהיה משהו טוב לומר עליכם לכל האחרים.

בספר פלא יועץ: מה טוב לשפוך נפשו בימים אלו, שיזכה הוא ובניו לכתרה של תורה, ללמוד וללמד לשמור ולעשות.

בפרשת במדבר נכתב: "שאו, אַת-רֹאשׁ כָּל-עֵדֶת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל". רבי יוסף חיים ("הבן איש חי"), מקובל מהמאה ה-19, מבאר את המשפט בצורה הבאה. לשאת את ראש בני ישראל, הכוונה היא שיהודי צריך להרים את ראשו של חברו, ולדון כל אדם לכף זכות. צריך תמיד להתאמץ ולמצוא את הטוב שבאחר, גם אם לפעמים זה נראה בלתי אפשרי. לרוב אנו חשים תחושה של "אני צודק" ו-"אני יודע יותר טוב מכולם", ועם הרגשה כזו קל מאוד לשפוט אחרים ולבקר אותם. עלינו להתאמץ ולמצוא את הטוב בשני ובמעשיו בכל רגע.

בתפילה הראשונה ביום, בתפילת השחרית, ישנה הקדמה לתפילה: "הַרְיֵנִי מְקַבֵּל עָלַי מִצְוֹת עֲשֵׂה שָׁל: וְאַהֲבַת לְרַעַךְ כְּמוֹךְ, וְהַרְיֵנִי אוֹהֵב כָּל אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּנַפְשִׁי וּמְאוֹדִי". זה הבסיס לכל. כיום יש הרבה הלכות למצוות שבין אדם לחברו. יש הלכות לשון הרע, וגזל, ועוד... אך אם נקיים את מצות ואהבת לרעך כמוך, לא נצטרך לדאוג שאיננו מקיימים את כל ההלכות הללו. אם באמת אוהב את חברי, ברור שאזהר לא להגיד שום דבר שיכול לפגוע בו, ברור שלא אנטור לו טינה ואנקום בו, ברור שאשפוט אותו לכף זכות, ברור שאזהר מאוד לא לפגוע ברכושו, ועוד הרבה הלכות שפשוט לא נצטרך ללמוד ונקיים אותן כדבר הברור מאליו.

גדול כוחה של הנגינה, ועל האדם המנגן מוטל זהירות מרובה, כתיב 'ה'טיבו נ'גן ב'תרועה'. שהוא ראשי תיבות 'בינה'. הכוונה היא – שאין להמנגן להסתפק בזה שהוא מיטיב לנגן, אפילו

אם הוא בעל קול נעים , אלא שהוא צריך גם להתבונן כיצד לנגן, בכדי לגרום נחת רוח לפניו
יתברך.

דבריו של הגר"י פינק בשם המהר"ם שפירא, כפי שנכתב ב'לקח טוב'. "קבלת התורה של
הנשים היא באמצעות הבית, ולא בדרך הישירה של לימוד התורה. גם מתן התורה שלהן הוא
דרך הבית. על ידי האווירה שהן משרות בבית, אווירת צניעות וקדושה, יראת השם טהורה
מתוך סבר פנים יפות ונועם הליכות". (שם)